

Vervolg dag 16

Alle veren van de pelikanen en flamingo's, opgepikt bij het Nakuru meer, deed ik toch maar in een krant om ze te verbranden. Dit in verband met de vogelpest die zich in Afrika aan het uitbreiden is. In Nairobi zijn vogels zo maar dood uit een boom gevallen en men vermoedt dat het de vogelpest is. Je weet maar nooit! Al die gezonde kippen hier. Pelikanen zijn trekvogels. En het zijn juist de trekvogels die de dragers zijn van het virus!

Vandaag ben ik niets waard. Ik loop niet genoeg, maar er is nergens om naar toe te lopen. Kinderen en volwassenen komen meteen naar je toe en ik heb niet zo'n zin om met iedereen te blijven staan praten (want ik kan niet lang staan en deze mensen staan uren aan een stuk!), zonder dat ik de taal spreek en ik wil ook niet zo graag steeds bekeken worden als een bijzonder voorwerp. Ben te moe voor dit soort zaken.

Beatrice is druk bezig met het poetsen van het huis. Drie meisjes (waar haalt ze ze toch vandaan?) zijn alles aan het dweilen en een man brengt grote jerrycans met water. Ik mag niets doen. Na de lunch is het vertrekken geblazen.

Als ik terugkijk op deze 4 dagen dan kom ik wel toe aan het doel waarom ik naar Kenia terug wilde gaan: n.l. mijn horizon van de dingen waar ik normaliter in het gewone dagelijkse leven zoals ik dat in Nederland leef tegenaan loop, wat te verwijderen, rekening houdend met de spankracht van mijn lijf. Nieuwe ervaringen en uitdagingen toe te staan. De dingen te nemen zoals ze zijn en mezelf niet in de watten te leggen. Gewoon te vertrouwen op het leven. Bijv. dat hoofdkussen wat ik hier kreeg als gast. Het is een kussen gevuld met schuimrubber propjes. De eerste nacht wist ik echt niet hoe het uit te houden, maar nu slaap ik gewoon op dat kussen. Het gedoe in het gebroken vuile toilet en de wasruimte is al routine geworden. Ook dat het eten steeds hetzelfde is, ook daar wen je aan. Het is gewoon zo. Het eten dat over was van het feestmaal is geloof ik al 3x opgewarmd en de kleine krokante biefstukjes zijn opnieuw allemaal gebakken, ook die van de borden van de 4 mannen. En die ongelooflijke keuken: je went er aan! Het aanrecht is op de hoogte van mijn borst. Het is er behoorlijk donker, er is geen licht en het ligt helemaal midden in het huis. Er zijn twee kleine raampjes hoog in de muur, waardoor er een beetje licht binnen valt overdag, dat komt van de ramen van de achterwaranda. Ofschoon alles propvol staat en de totten voor mijn gevoel griezels zijn, heeft alles toch wel zijn eigen regels: alle fruit wordt heel zorgvuldig gewassen en geschrobd. De flessen voor drinkwater worden gevuld met gekookt water. Een koelkast of diepvries is hier niet, er is immers geen elektriciteit. Wat er wel is, is een zwak stroompje elektriciteit dat wordt opgewekt via een heel klein zonnepaneeltje. Maar de spanning reikt niet tot in de keuken, niet in de voorkeuken, niet in de gang die daar naar toe leidt. Dus wordt er gekookt met een kaarsje of, zoals in de voorkeuken, met het licht van de houtskool in de jiko (ijzeren komfoortje).